

toliko deklarována. Tento deklaratorní výrok však působí ex tunc od toho okamžiku, kdy počal právní stav určující ztrátu nároku na důchod, třebaš okolnosti skutkové tento právní stav zakládající teprve později byly úřadem zjištěny. Nelze proto dáti stížnosti za pravdu, že právní nárok na důchod st-lem nabytý mohl zaniknouti a důchod býti zastaven teprve po uplynutí roku 1923 a od doby, kdy bylo zjištěno, že příjem st-lův z trafiky převýšil hranici příjmu v § 4 odst. 1. cit. zák. stanovenou.

Důvodnou nelze uznati stížnost ani pokud proti výroku o povinnosti st-le k vrácení neprávem přijaté částky namítá, že částku tu bona fide přijal a spotřeboval, neboť dle § 31 odst. 2. zák. č. 142/20 důchodcové jsou povinni každou změnu ve svých poměrech, jež se dotýká podmínek, za nichž důchod byl přiznán a vyměřen, oznámiti ihned zem. úřadu a ručí za škodu vzniklou opomenutím této povinnosti. Toto ručení za škodu uvedeným opomenutím způsobenou zahrnuje pak v sobě nutně povinnost toho, kdo nesplnil příkaz ve zmíněném ustanovení daný, vrátiti to, co mu neprávem bylo vyplaceno (srv. nál. nss-u Boh. 5020 adm.). St-l dle obsahu spisů správních neoznámil ihned, jak byl povinen, zem. úřadu, že mu byla trafika udělena, ač udělení to bylo změnou z poměrech ve smyslu cit. ustanovení. Jest proto povinen k náhradě škody, která vznikla státu vyplacením částek důchodu, na něž st-l neměl po rozumu § 4 odst. 1. právního nároku.

Č. 5895.

Tiskové právo. — Policejní právo trestní (Slovensko): O skutkové povaze přestupku podle § 29 č. 4 zák. čl. XIV : 1914 (vyvěšení plakátu bez povolení).

(Nález ze dne 23. září 1926 č. 18.863).

V ě c: Michal K. v P. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o přestupek § 29 odst. 4. zák. čl. XIV : 1914.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Rozsudkem min. pro Slov. ze 6. března 1925 potvrzen byl v pořadí instančním rozsudek polic. trest. soudce v P. ze 6. září 1924, kterým byl st-l uznán vinným přestupkem dle § 11 odst. 4. zák. čl. XIV : 1914, jehož se dopustil tím, že dal vylepit plakáty politického rázu, aniž měl k tomu úřední povolení, a odsouzen proto na základě § 29 zák. čl. XIV : 1914 k peněžitě pokutě 200 Kč, v případě nedobytnosti k uzavření na dobu 10 dnů. Ve svém rozhodnutí odvolal se žal. úřad na důvody rozsudku župního úřadu župy košické ze 17. prosince 1924 a dodal, že obsah plakátu, který obžalovaný dal vyvěšiti, jest způsobilý vyvolati veřejný nepokoj, tak že jeho rozšiřování nemohlo býti povoleno. Rozsudkem župního úřadu v Košicích byl rozsudek stolice prvé potvrzen, a to z jeho důvodu. Policejní trestní soudce v P. pak na odůvodnění svého odsuzujícího výroku uvedl mimo jiné, že st-l dal vylepit plakáty, kterými bylo obecnstvo vyzváno, aby se dostavilo na komunistickou schůzi, jež bude odbývána dne 27. července 1924 za účelem demontro-

statě uplatniti právo odstupu a zpětného požadování, místo aby uplatnila škodu ve formě úpadkové pohledávky. Právo odstupu nepřísluší však druhé smluvní straně, nýbrž jedině správci podstaty.

Čís. 5895.

Rozvod manželství od stolu a lože.

I ohledně rozvodového důvodu, odpovídajícího rozlukovému důvodu podle §u 13 písm. b) rozl. zák. pomíjí právo na rozvod odpuštěním. Odpuštění dlužno shledávati v delším soužití po odpykání trestu a v manželově žádosti o milost.

(Rozh. ze dne 30. března 1926, Rv I 2101/25.)

Žalobu o rozvod manželství od stolu a lože z viny žalované odůvodňoval manžel mimo jiné tím, že žalovaná byla v roce 1922 odsouzena pro zločin podílnictví na krádeži. Procesní soud prvního stádu uznal na rozvod manželství z viny obou stran. Odvolací soud nevyhověl odvolání žalované. Nejvyšší soud k dovolání žalované uznal na rozvod manželství pouze z viny manželovy.

D ů v o d y:

Odvolací soud míní, že i kdyby žalobce odpustil dovolatelce ať výslovně, nebo mlčky, nezaniklo by tím jeho právo domáhati se rozvodu z důvodu odsouzení pro zločin, ježto ani pokračování v manželském obcování po nabyté vědomosti o tomto rozvodovém důvodu nezbavilo by ho práva domáhati se rozvodu, a že ustanovení §u 14 písm. c) rozlukového zákona nelze se dovolávati, poněvadž nejde o rozluku. Náзор ten dovolací soud nemůže ve všech směrech sdíleti. Dopouští-li rozlukový zákon v §u 14 písm. c), že i ohledně rozlukového důvodu podle §u 13 písm. b) pomíjí odpuštěním žalobní právo, platí to tím spíše, není-li odsouzení pro zločin (§ 13 písm. b) uplatňováno jako rozlukový, nýbrž jenom jako rozvodový důvod. Nelze pochybovati, že se žalobce platně mohl odpuštěním vzdáti práva uplatňovati onen důvod rozvodu. Bylo-li zjištěno, že manželé žili spolu po dovolatelčině odsouzení a odpykání jejího trestu ještě téměř čtyři leta v manželském společenství, že dokonce podle obsahu trestních spisů žalobce podal za svou manželku žádost o milost ku hlavě státu, sluší z toho právem usuzovati, že dovolatelce »její nepředložený čin«, jak praví výslovně v oné žádosti, mlčky odpustil. Poněvadž odvolací soud nezjistil jiného důvodu rozvodového k dovolatelčině tíži kromě trestního odsouzení, uznal dovolací soud, že dovolatelka vůbec nemá na rozvodu viny.

Čís. 5896.

Byla-li smlouva, již byla odprodána nemovitost, podléhající záboru, uzavřena s výhradou schválení Státním pozemkovým úřadem, jest pro